

מסכת שבת

פרק ד

א. בַּמָּה טוֹמְנִין וּבַמָּה אֵין טוֹמְנִין. אֵין טוֹמְנִין לֹא בְּגֵפֶת וְלֹא בְּזָבֵל,
לֹא בְּמִלַּח וְלֹא בְּסִיד וְלֹא בְּחֹל, בֵּין לַחִים בֵּין יְבֻשִׁים. לֹא בְּתֵבָן וְלֹא
בְּזָגִים וְלֹא בְּמוֹכִים וְלֹא בְּעֹשָׂבִים בְּזֶמַן שֶׁהֵן לַחִים, אֲבָל טוֹמְנִין בְּהֵן
כְּשֶׁהֵן יְבֻשִׁין. טוֹמְנִין בְּכֶסֶת וּבְפִירוֹת, בְּכַנְפֵי יוֹנָה וּבְנִסְרֵת שֶׁל
חֲרָשִׁים וּבְנִעְרֵת שֶׁל פִּשְׁתָּן דָּקָה. רַבִּי יְהוּדָה אוֹסֵר בְּדָקָה וּמִתִּיר
בְּגִסָּה:

ב. טוֹמְנִין בְּשִׁלְחִין, וּמִטְלָטְלִין אוֹתָן, בְּגִזֵּי צֶמֶר, וְאֵין מִטְלָטְלִין
אוֹתָן. כִּיצַד הוּא עוֹשֶׂה, נוֹטֵל אֶת הַכֶּסֶּי וְהֵן נוֹפְלוֹת. רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן
עֲזַרְיָה אוֹמֵר, קָפָה, מָטָה עַל צִדָּה וְנוֹטֵל, שָׁמָּה יִטֵּל וְאֵינוֹ יָכֹל
לְהַחֲזִיר. וְחֲכָמִים אוֹמְרִים, נוֹטֵל וּמִחֲזִיר. לֹא כִסְהוּ מִבְּעוֹד יוֹם, לֹא
יִכְסְנוּ מִשְׁתַּחֲשָׁד. כִּסְהוּ וְנִתְגַּלָּה, מִתֵּר לְכֶסֶתוֹ. מִמַּלְא אֶת הַקִּיתוֹן
וְנוֹתֵן לְתַחַת הַפֶּר, אוֹ תַּחַת הַכֶּסֶת:

